

Sygn. akt II AKzw 1342/12

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Polański
Protokolant:	st. prot. sądowy Natasza Żak

po rozpoznaniu w sprawie

W. S. s. J.

zażalenia Dyrektora Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w G.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt II Ko 187/98

o odmowie przyznania wynagrodzenia za sporządzenie opinii

na podstawie art. art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt II Ko 187/98 Sąd Okręgowy w Tarnowie nie uwzględnił wniosku Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia z siedzibą przy Regionalnym Ośrodku Psychiatrii Sądowej w G. (dalej określanej jako – Komisja) o zasądzenie wynagrodzenia za zapoznanie się i analizę przesłanej dokumentacji oraz opracowanie i wydanie pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego względem W. S., wskazując, że sporządzanie tego rodzaju opinii – zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających – Dz.U. Nr 2004, Nr 179, poz. 1854, ostatnia zmiana Dz.U. z 2010 r., Nr 170, poz. 1148) – należy do zadań wskazanej wyżej Komisji, więc stanowi wykonanie obowiązku nałożonego na ten organ i jest niezależne od jego woli. Sąd Okręgowy stwierdził zatem, że choć wydanie przedmiotowej „opinii” poprzedzone było wystąpieniem Sądu, to jednak nie było związane z powołaniem organu opiniodawczego na zasadach opinii biegłych, lecz zmierzało do wypełnienia realizacji celów nałożonych na Komisję. Sąd Okręgowy wskazał też, że Komisja jest finansowana z budżetu Ministra Zdrowia.

Postanowienie powyższe zaskarżył Dyrektor Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w G., wnosząc o przyznanie wynagrodzenia Komisji za wydanie przedmiotowej opinii.

Skarżący podniósł, że opinie wydawane przez Komisję spełniają kryteria opinii określone w art. 193 § 1 i 2 k.p.k., przy czym różnią się one w zasadniczy sposób od okresowych opinii sądowo-psychiatrycznych, o których mowa w art. 203

§ 1 k.k.w. Skarżący wskazał nadto, że tylko wydanie przez sąd postanowienia o zasięgnięciu opinii wiąże Komisję, gdyż samo przesłanie pisma do niczego Komisji nie zobowiązuje, przy czym uchybienie sądu polegające na niewydaniu postanowienia o zasięgnięciu opinii, jeżeli o wydanie opinii sąd faktycznie wystąpił nie może pozbawiać opiniującego prawa do wynagrodzenia za jej sporządzenie. Skarżący powołał się nadto na orzeczenia sądowe, w których przyznano Komisji wynagrodzenie oraz zauważył, że Komisja nie otrzymuje z Ministerstwa Zdrowia środków finansowych na wynagradzanie swoich członków z tytułu wydawania opinii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela wykładnię przepisów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, dokonaną w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 maja 2010 r. sygn. akt II AKz w 62/10 (LEX nr 1163112), na które powołał się skarżący. Decydujące zatem znaczenie ma nie to - jak błędnie przyjął Sąd Okręgowy - że wydanie przedmiotowej opinii należało do obowiązków Komisji, lecz to, czy Sąd Okręgowy zwracając się do Komisji o „zajęcie stanowiska” co do zmiany stopnia zabezpieczenia i ewentualnej zmiany miejsca wykonywania środka zabezpieczającego (pismo z dnia 18 października 2012 r. - k. 1001) wystąpił o wydanie przez Komisję w tym zakresie (fakultatywnej) opinii na podstawie § 13 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r., czy też ograniczył się jedynie do zwrócenia się o nadesłanie przez Komisję propozycji miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wraz z jej uzasadnieniem (§ 13 ust. 3 wskazanego wyżej rozporządzenia). Zarówno to, że Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia o zasięgnięciu opinii Komisji, jak i to, że w treści pisma Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2012 r. nie użyto określenia „opinia”, lecz posłużono się sformułowaniem „zajęcie stanowiska” wskazuje wyraźnie, że wolą Sądu nie było zwracanie się do Komisji o wydanie opinii. Wynika to też z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w którym wskazano, iż wystąpienie Sądu do Komisji nie było związane z powołaniem organu opiniodawczego. W takiej sytuacji Komisja, wydając przedmiotową opinię, wykroczyła poza to, o co zwrócił się do niej Sąd Okręgowy. Nie można zatem uznać, by zasadny był wniosek o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie opinii, której Sąd Okręgowy nie zamawiał.

Z tych względów Sąd Apelacyjny zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.